

**A Comparison of Information Literacy and
Information and Communication Technology
Literacy with Academic Achievement of
University Students:
A Case Study of Prince of Songkla University,
Pattani Campus**

Salisa Leamsuwan¹ and Chumchit Saechan²

¹Graduate (Information Management),

E-mail: salisa_12@hotmail.com

²D.A. (Library and Information Science), Assistant Professor,

Department of Library and Information Science,

Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University

183

ปีที่ 19

ฉบับที่ 3

ก.ค.

-

ก.ย.

2556

Abstract

The main objectives of this research were to compare the information literacy (IL) and information and communication technology literacy (ICT) with the academic achievements, ranking in 6 levels from very poor, poor, fair, good, very good, and excellent, of students at Prince of Songkla university, Pattani campus and to study the relationship between the IL and ICT, and the academic achievements of the students. The 362 sampling subjects were the second to fourth year undergraduate students of the academic year of

2011. Data were collected from the IL test, developed based on five IL standards of the ACRL: Determine, Access, Evaluate, Use, and Understand; and ICT tests, based on The iSkills seven standards: Define, Access, Manage, Integrate, Evaluate, Create, and Communicate. The results revealed that undergraduate students of Prince of Songkla University, Pattani Campus had the IL and ICT as a whole at a moderate level ($\bar{X} = 2.58$) and the level of IL and ICT were related to the academic achievement variables at the 0.001 of significance. Comparisons between the IL and ICT as a whole, the IL as a whole and the ICT as a whole and the academic achievement of students showed that there were significant differences at the 0.001 level which was consistent with the hypothesis of this study in that the second to fourth year students with different levels of academic achievements was to have different levels of the IL and ICT. Using Scheffe test for each of the IL and ICT standards, the study also found that students with high level of academic achievements, had a level of IL and ICT higher than students with low level of academic achievements.

Keywords: ICT literacy and academic achievement, IL literacy and academic achievement, information and technology and communication literacy, information literacy, Prince of Songkla University students

การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศ
และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัย: กรณีศึกษานักศึกษา
ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี

ศลิษา เลี่ยมสุวรรณ¹ และช่อมจิตต์ แซ่ฉั่น²
¹ศศ.ม. (การจัดการสารสนเทศ),

E-mail: salisa_12@hotmail.com

²D.A. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์), ผู้ช่วยศาสตราจารย์,
ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์,
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ใน 6 ระดับ ได้แก่ อ่อนมาก อ่อน พอใช้ ดี ดีมาก และดีเยี่ยม และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศกับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ในปีการศึกษา 2554 จำนวน 362 คน ใช้แบบทดสอบการรู้สารสนเทศที่

พัฒนาขึ้นอิงตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ACRL จำนวน 5 มาตรฐาน ได้แก่ 1) การกำหนดชนิดและขอบเขต 2) การเข้าถึง 3) การประเมิน 4) การใช้ และ 5) การใช้อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย ส่วนแบบทดสอบการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอิงมาตรฐาน The iSkills จำนวน 7 มาตรฐาน ได้แก่ 1) การกำหนดขอบเขต 2) การเข้าถึง 3) การจัดการ 4) การบูรณาการ 5) การประเมิน 6) การสร้างสรรค์ และ 7) การสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.58$) ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวม การรู้สารสนเทศโดยรวมและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยรวมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน และการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำ ในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่

คำสำคัญ: การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการ

สื่อสาร, การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและ
การสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน,
การรู้สารสนเทศ, การรู้สารสนเทศกับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, นักศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทนำ

ด้วยพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเกิดการตื่นตัวมากขึ้นเรื่อยๆ สารสนเทศจึงเป็นกระแสที่ได้รับความนิยมกว้างขวางถึงในด้านการเป็นพลังขับเคลื่อนวงจรการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ เนื่องจากสารสนเทศเป็นทรัพยากรหลักในสังคมและถือเป็นทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่เป็นปัจจัยช่วยในการผลิตเป็นสินค้าที่มีค่า มีราคา และงอกงามใช้ได้ไม่หมดสิ้น สารสนเทศจึงกลายเป็นแกนกลางของกิจกรรมทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินชีวิต การตัดสินใจ การเพิ่มพูนประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการดำเนินงาน การสร้างมาตรฐานและการแข่งขัน ความต้องการ การเข้าถึงและการใช้สารสนเทศของประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกสาขาอาชีพ กว้างขวางเพิ่มมากขึ้น จึงมีคำกล่าวที่ว่า สารสนเทศ คือ อำนาจ สามารถชี้วัดความสำเร็จและความล้มเหลวขององค์กรได้ จึงทำให้ปริมาณของข้อมูล ข่าวสาร และสารสนเทศต่างๆ เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทำให้เกิดภาวะการณ์ “ทะลักทะลายน” หรือ “การท่วมท้นของสารสนเทศ” (ซุติมา สัจจพันธ์, 2544, 51) จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้ใช้สารสนเทศจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการใช้สารสนเทศ สถาบันการศึกษาทุกระดับจึงควรต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศสู่สังคมการเรียนรู้ เพื่อเป็นการประกันคุณภาพการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่ว่า มีการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นหัวใจของการปฏิรูปการศึกษา มีสาระที่ส่งเสริมบทบาทและความสำคัญของการรู้สารสนเทศ ในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศ ดังนี้ (1) การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รักการอ่าน ใฝ่รู้ เกิดการเรียนรู้ มีความรอบรู้ เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง เรียนรู้ตลอดชีวิต (2) การส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนและรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ (3) การวิจัยและพัฒนา ที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา (4) การจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ (5) การส่งเสริม

แหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ (6) การผลิต การพัฒนา และการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา การพัฒนาความรู้และทักษะของผู้เรียนในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ตามที่ระบุไว้ในหมวด 9 มาตรา 66 ดังนี้ “มาตรา 66 ผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ทำได้ เพื่อให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้, 2543, 1)

การรัฐสภาระสนเทศมีบทบาทและความสำคัญต่อการศึกษาในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา เนื่องจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ต่างตระหนักถึงความสำคัญของการรัฐสภาระสนเทศในการเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิตจึงกล่าวได้ว่าการรัฐสภาระสนเทศมีความสำคัญต่อการสร้างสังคมสารสนเทศและสังคมความรู้ โดยองค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO, 2002, 1) ได้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของมนุษย์เอาไว้ 4 ประการ คือ (1) Learn to know เรียนเพื่อให้มีความรู้และมีวิธีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ วิธีการเรียนรู้ที่ได้มาไปต่อยอดได้ แสวงหาหรือผลิตและสร้างความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นได้เรื่อยๆ (2) Learn to do เรียนเพื่อที่จะทำเป็น หรือใช้ความรู้ไปประกอบอาชีพและสร้างประโยชน์แก่สังคม (3) Learn to live with the others เรียนเพื่อดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมอย่างมีความสุขและสร้างสรรค์ (4) Learn to be เรียนเพื่อที่จะเป็นผู้ที่รู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ สามารถพัฒนาตนได้เต็มตามศักยภาพหรือพัฒนาตนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (คานงค์ เชษฐบุตร, 2551, 13-14) และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 เพราะการรัฐสภาระสนเทศทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต อันเป็นกลไกนำพาให้บุคคลมีการพัฒนาคุณภาพของตนอยู่เสมอ ประเทศใดที่มีประชาชนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิตถือว่าทรัพยากรมนุษย์ของประเทศนั้นมีคุณภาพดีกว่าประเทศอื่นๆ (สมาน ลอยฟ้า, 2544, 3)

นอกเหนือจากการเป็นผู้รู้สารสนเทศและการเรียนรู้เพื่อการมีจริยธรรม ในการอยู่ร่วมกันในสังคมแล้ว ปัจจุบันนี้การรู้สารสนเทศเพียงอย่างเดียวอาจ ไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตในยุคสังคมดิจิทัล ความเจริญทางเทคโนโลยี และการสื่อสารมีการขยายตัวเติบโตขึ้นอย่างก้าวกระโดด การใช้ชีวิต ประจำวันในยุคนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปมาก มนุษย์พึ่งพาเทคโนโลยีแทบทุก ขั้นตอน ทั้งการใช้ชีวิตประจำวัน การเรียนการสอน ภาคธุรกิจ และอื่นๆ ความสำคัญของการรู้สารสนเทศในปัจจุบันจึงไม่จำกัดแค่เพียงตระหนักว่า เมื่อใดจึงจะต้องการสารสนเทศ การค้นหา ประเมิน ประมวลผล การใช้และ การสื่อสารสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงเท่านั้น แต่ทักษะอีก ประการหนึ่งที่เอื้อต่อการเป็นผู้รู้สารสนเทศที่แท้จริง นั่นก็คือ “การรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร” (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2548, 8) ดังปรากฏในพระราชบัญญัติการปฏิรูปการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงบริบทวิถีชีวิตของสังคมที่เข้าสู่ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้ยากต่อ การปฏิเสฐที่จะไม่ยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศ การเรียนการสอนจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนเช่นกัน จากเดิมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีในการสอนมาสู่การใช้เทคโนโลยีในการเรียนมากขึ้น ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กล่าวถึงเรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการ ศึกษาไว้ในหมวด 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มาตรา 63- 69 ไว้อย่างชัดเจน (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2548, 2-4) และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545 ถึง 2559 ยังได้กำหนดเป้าหมายและกรอบดำเนินการในนโยบายข้อ 10 การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและการพัฒนาประเทศ เช่น มีการใช้ เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาอย่างทั่วถึง และทัดเทียมกันทุกเขตพื้นที่การศึกษาที่มีความเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย อย่างเป็นระบบ ประชาชนทุกคนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและสามารถที่จะใช้เทคโนโลยีดังกล่าวในการ เพิ่มพูนความรู้และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อประโยชน์ในการประกอบ

อาชีพและการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขตามสมควร ส่งเสริมหน่วยงานทุกระดับและสถานศึกษาทุกแห่งให้มีระบบฐานข้อมูลที่เชื่อมโยงและสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ ใช้เทคโนโลยีเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและเพิ่มคุณภาพของการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

จะเห็นว่าการรัฐสารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นสิ่งที่เข้ามามีบทบาทในทุกวงการมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธการรับเทคโนโลยีสารสนเทศได้ โดยเฉพาะด้านการศึกษาซึ่งเป็นที่หัวใจหลักในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาการรัฐสารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความต้องการทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความต้องการในการเข้าถึงสารสนเทศที่มีอยู่อย่างมากมายผ่านทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ สถาบันการศึกษาจึงต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศสู่สังคมการเรียนรู้ เพื่อจะได้เข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้ ผู้วิจัยเลือกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นกรณีศึกษา เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ภาษา และการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเป็นมหาวิทยาลัยที่จัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาให้กับนักศึกษาในพื้นที่ภาคใต้มาเป็นเวลานาน มีหลักสูตรการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก เปิดสอนใน 6 คณะวิชา และ 1 วิทยาลัย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศึกษาศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาการสื่อสาร คณะศิลปกรรมศาสตร์ และวิทยาลัยอิสลามศึกษา มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคโนโลยีในการเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้และส่งเสริมให้มีหน่วยงานสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสำนักวิทยบริการ สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา และศูนย์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยได้สร้างระบบการเรียนรู้ออนไลน์เสมือน (virtual classroom) นักศึกษาที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดทุกที่ ทุกเวลา มีฐานข้อมูล และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

เป็นจำนวนมาก จึงเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจ โดยประเด็นที่ผู้วิจัยให้ความสนใจที่จะศึกษา คือ เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ด้วยเห็นถึงความสำคัญของการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้นเรื่อยๆ ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางให้กับมหาวิทยาลัยในการกำหนดแนวทางเพื่อส่งเสริมการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6 ระดับ ได้แก่ ระดับอ่อนมาก อ่อน พอใช้ ดี ดีมาก และดีเยี่ยม
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

คำถามของการวิจัย

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร และมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

สมมุติฐานในการวิจัย

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน 6 ระดับ ได้แก่ ระดับอ่อนมาก อ่อน พอใช้ ดี ดีมาก และดีเยี่ยม ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 3,788 คน ได้แก่ นักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2554 จาก 6 คณะวิชา 1 วิทยาลัย คือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาการสื่อสาร คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และวิทยาลัยอิสลามศึกษา (งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา, 2553) เนื่องจากการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังนั้น การวิจัยนี้จึงไม่ศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพราะยังไม่ปรากฏผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้สัดส่วนตามคณะ 6 คณะวิชา 1 วิทยาลัย และแบ่งตามชั้นปี ตามลำดับ โดยใช้สูตรของยามาเน (Yamane) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 362 คน (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2552, 45-47)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดระดับทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยมีรายละเอียดของเครื่องมือ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชาที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในด้านต่างๆ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) ทั้ง 5 มาตรฐาน (ALA, 1989) ได้แก่ การกำหนดชนิดและขอบเขต การเข้าถึง การประเมิน การใช้ และการใช้อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย และความรู้ความสามารถพื้นฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารของ The iSkills 7 มาตรฐาน (Macklin, 2007) ได้แก่ การกำหนดขอบเขต การเข้าถึง การจัดการ การบูรณาการ การประเมิน การสร้างสรรค์ และการสื่อสาร โดยข้อสอบเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มี 4 ตัวเลือก ในแต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวและกำหนดให้เกณฑ์การให้คะแนนมีเพียง 2 คำ คือ ตอบถูกได้ค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบได้ค่าคะแนนเท่ากับ 0 คะแนน โดยแบ่งข้อสอบเป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 5 มาตรฐาน มาตรฐานละ 5 ข้อ รวมเป็น 25 ข้อ และมาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร 7 มาตรฐาน มาตรฐานละ 5 ข้อ รวมเป็น 35 ข้อ รวมข้อสอบทั้งสิ้น จำนวน 60 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 362 คน เก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบโดยตรง โดยมีหนังสือขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ประจำวิชาเพื่อขอเวลาสำหรับทดสอบนักศึกษา หรือใช้วิธีการขอเวลาทดสอบเมื่องานทะเบียนของ

คณะวิชาเรียกพบนักศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 2 การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 5 มาตรฐาน และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร 7 มาตรฐาน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน แต่ละระดับ โดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูล ด้วยวิธีการทดสอบหาค่าเอฟ และทดสอบคู่ต่างด้วยวิธีการของเซฟเฟ นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าไคสแควร์ นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย: กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัย

สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 เป็นนักศึกษาเพศหญิง ร้อยละ 79.60 เพศชาย ร้อยละ 20.40 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 38.7 ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 32.60 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 28.70 เป็นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ร้อยละ 13.30 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 37.80 คณะศึกษาศาสตร์ ร้อยละ 8.80 คณะวิทยาการสื่อสาร ร้อยละ 12.40 คณะรัฐศาสตร์ ร้อยละ 16.00 คณะศิลปกรรมศาสตร์ ร้อยละ 1.40 และวิทยาลัยอิสลามศึกษา ร้อยละ 10.20 เป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก ร้อยละ 1.10 ระดับอ่อน ร้อยละ 2.50 ระดับพอใช้ ร้อยละ 33.10 ระดับดี ร้อยละ 40.60 ระดับดีมาก ร้อยละ 17.10 และระดับดีเยี่ยม ร้อยละ 5.50 ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนค่าความถี่และค่าร้อยละของสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	74	20.40
เพศหญิง	288	79.60
รวม	362	100.00
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 2	140	38.70
ชั้นปีที่ 3	118	32.60
ชั้นปีที่ 4	104	28.70
รวม	362	100.00

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
คณะที่ศึกษา		
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	48	13.30
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	137	37.80
คณะศึกษาศาสตร์	32	8.80
คณะวิทยาการสื่อสาร	45	12.40
คณะรัฐศาสตร์	58	16.00
คณะศิลปกรรมศาสตร์	5	1.40
วิทยาลัยอิสลาม	37	10.20
รวม	362	100.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก 0.00-1.50	4	1.10
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อน 1.51-2.00	9	2.50
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ 2.01-2.50	120	33.10
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี 2.51-3.00	147	40.60
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก 3.01-3.50	62	17.10
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยม 3.51-4.00	20	5.50
รวม	362	100.00

2. การรัฐสารถนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

การรัฐสารถนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามมาตรฐานการรัฐสารถนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของ The iSkills โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.58

เมื่อพิจารณาเฉพาะมาตรฐานการรัฐสารถนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) ทั้ง 5 มาตรฐาน โดยรวมพบว่า นักศึกษามี

ทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.64 เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานย่อย พบว่า มาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ตามลำดับ ส่วนมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ทั้งหมด 2 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

เมื่อพิจารณาเฉพาะมาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของ The iSkills ทั้ง 7 มาตรฐานโดยรวมพบว่านักศึกษามีทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.53 เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานย่อย พบว่า มาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 6 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 4 ด้านการบูรณาการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ตามลำดับ และมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ตาราง 2 แสดงการรับรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยรวม

มาตรฐานการรับรู้สารสนเทศ และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้สารสนเทศและ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
มาตรฐานการรับรู้สารสนเทศ	25	2.64	0.80	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการกำกับทิศทางเนื้อหาและขอบเขตสารสนเทศ	5	2.62	1.02	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	5	2.19	1.23	ต่ำ
มาตรฐานด้านการประเมินสารสนเทศ	5	3.04	1.26	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการใช้สารสนเทศ	5	3.45	1.42	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรม และกฎหมาย	5	1.92	1.20	ต่ำ
มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	35	2.53	0.91	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการกำหนดสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.09	1.13	ต่ำ
มาตรฐานด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.53	1.19	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.59	1.39	ปานกลาง

ตาราง 2 แสดงการรับรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาามมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยรวม (ต่อ)

มาตรฐานการรับรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
มาตรฐานด้านการบูรณาการสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.67	1.42	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.86	1.44	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.65	1.37	ปานกลาง
มาตรฐานด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	5	2.35	1.26	ปานกลาง
รวม	60	2.58	0.80	ปานกลาง

3. การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวม การรู้สารสนเทศโดยรวม และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน และการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่ มีรายละเอียดดังนี้

1. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 5 มาตรฐาน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศ อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ

2. เปรียบเทียบระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้ง 7 มาตรฐาน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมี

การเปรียบเทียบการรู้... | ศลิษา เลี่ยมสุวรรณ และชুমจิตต์ แซ่จั้น

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 5 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรคสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยใช้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
รวมมาตรฐานการรู้สารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	16.25 216.20	5.00 356.00	3.25 0.61	5.35	0.00*
มาตรฐานการกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	12.12 365.03	2.42 1.03	2.36	0.04*
มาตรฐานการเข้าถึงสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	32.71 515.75	6.54 1.45	4.52	0.00***
มาตรฐานการประเมินสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	22.41 554.13	4.48 1.56	2.88	0.01**
มาตรฐานการใช้สารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	29.95 697.55	5.99 1.96	3.06	0.01**
มาตรฐานการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	23.15 494.36	4.63 1.39	3.33	0.01**

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบการรับรู้สารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ต่อ)

การรับรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
รวมมาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	22.33 276.50	5.00 356.00	4.47 0.78	5.75	0.00***
มาตรฐานด้านการกำหนดสารสนเทศโดยการใช้ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	20.75 443.60	4.15 1.25	3.33	0.01**
มาตรฐานด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้ รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	21.28 486.94	4.26 1.37	3.11	0.01**
มาตรฐานด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	51.56 647.93	10.31 1.82	5.67	0.00***
มาตรฐานด้านการบูรณาการสารสนเทศโดยการใช้ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	13.16 712.38	2.63 2.00	1.32	0.26
มาตรฐานด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	29.19 723.34	5.84 2.03	2.87	0.01**
มาตรฐานด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.00 356.00	26.88 645.26	5.38 1.81	2.97	0.01**

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ต่อ)

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
มาตรฐานด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ระหว่างกลุ่ม	5.00	25.45	5.09	3.34	0.01**
การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	ภายในกลุ่ม	356.00	542.69	1.52		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5.00	2692.67	538.53	6.34	0.00***
	ภายในกลุ่ม	356.00	30224.44	84.90		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

***นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

4. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมากมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยม มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ

ตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี กับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ผลสัมฤทธิ์	ระดับการรู้สารสนเทศและ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร				รวม	
		ต่ำ ที่สุด	ปาน กลาง	สูง	สูง มาก		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 0.00-1.50	ค่าความคาดหวัง	0	3	1	1	0	4
		0.00	1.30	1.40	1.40	0.10	4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 1.51-2.00	ค่าความคาดหวัง	0	2	3	4	0	9
		0.10	2.50	3.20	3.10	0.10	9.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 2.01-2.50	ค่าความคาดหวัง	2	37	49	31	1	120
		1.00	33.80	42.80	40.80	1.70	120.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 2.51-3.00	ค่าความคาดหวัง	0	48	51	47	1	147
		1.20	41.40	52.40	49.90	2.00	147.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 3.01-3.50	ค่าความคาดหวัง	0	5	20	36	1	62
		0.50	17.50	22.10	21.10	0.90	62.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 3.51-4.00	ค่าความคาดหวัง	1	7	5	5	2	20
		0.20	5.60	7.10	6.80	0.30	20.00

$\chi^2 = 49.75,$
 $df = 20,$
 $P\text{-value} = 0.00^{***}$

ตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี กับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ต่อ)

ทางการเรียน	ระดับการรู้สารสนเทศและ การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร				
	ผลสัมฤทธิ์ ต่ำ ที่สุด	ต่ำ	ปาน กลาง	สูง	สูง มาก รวม
รวม	3	102	129	123	5 362
ค่าความคาดหวัง	3.00	102.00	129.00	123.00	5.00 362.00

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

***นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัย: กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีประเด็นสำคัญที่พบจากผลการวิจัยในเรื่องนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศ และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาและการทดสอบรายคู่จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เมื่อ เปรียบเทียบจากงานวิจัยที่ได้ศึกษาส่วนใหญ่ใช้ต้นแบบอิงมาตรฐานการรู้ สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและการวิจัย ACRL มีเพียงงานวิจัยของ สุดาวดี ศรีสุดดา (2549) ที่พัฒนาแบบทดสอบ มาจากแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของ UCLA นำมาพัฒนาให้เข้ากับสภาพ แวดล้อมของไทย ซึ่งเมื่อพิจารณาประเด็นหัวข้อหลักๆ และคล้ายคลึงกับ งานวิจัยของ สุดาวดี ศรีสุดดา ที่ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พยาบาลใน 5 ทักษะ คือ (1) ความสามารถในการกำหนดความต้องการ สารสนเทศหรือเข้าใจปัญหาของตนเอง (2) ความสามารถในการใช้แหล่ง และทรัพยากรสารสนเทศ รวมทั้งการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ อย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ (3) การสืบค้นสารสนเทศ (4) การประเมินสารสนเทศ (5) การวิเคราะห์ สังเคราะห์และนำเสนอ สารสนเทศ และศึกษาปัญหาด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่เกี่ยวกับ แหล่งและทรัพยากรและปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้ สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ส่วนใหญ่มี

การรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี เมื่อวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของทักษะการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศในระดับดีมาก ในด้านการกำหนดวิเคราะห์แนวคิดหลักและประเด็นย่อยของเรื่องที่ศึกษาได้ และระดับดีในด้านการรู้จักแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่างๆ สามารถใช้และเข้าถึงสารสนเทศในแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศแต่ละประเภทได้ สามารถค้นหาสารสนเทศจากห้องสมุดและเว็บไซต์ต่างๆ ได้ ใช้งานข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเมินความน่าเชื่อถือของสารสนเทศเบื้องต้นได้ รวบรวมบรรณานุกรมและเขียนการอ้างอิงได้ในส่วนทักษะการรู้สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ นักศึกษายังทำคะแนนได้ในระดับต่ำ ซึ่งประกอบด้วยความเข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หา มาได้ การกำหนดหัวข้อเรื่อง คำสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ การตัดสินใจได้ว่าควรใช้สารสนเทศจากแหล่งใด และการตัดสินใจว่าสารสนเทศที่ค้นคืนมาได้ นั้น มีความสัมพันธ์และพอเพียงในการตอบสนองความต้องการสารสนเทศของเรื่องที่กำลังศึกษา การวิเคราะห์การใช้และบูรณาการสารสนเทศจากแหล่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับหัวข้อรายงาน นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษายังมีทักษะต่ำเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการถ่ายโอนหรือส่งสารสนเทศทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ การทดสอบที่อิงตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและการวิจัยและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีรายละเอียดการทดสอบรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ่ ดังนี้

การทดสอบรายคู่ทั้ง 12 มาตรฐานของการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างๆ กัน มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่

ระดับพอใช้และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี

1.1 มาตรฐานการรู้สารสนเทศทั้ง 5 มาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ และ มาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จากการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศ สรุปได้ว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูงจะมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่

1.2 มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั้ง 7 มาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เช่นเดียวกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศ โดยมีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 5 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรคสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จากการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูงจะมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่

โดยสรุปการทดสอบรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับดีมากมีคะแนนระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับที่สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีและระดับพอใช้ในทุกระดับมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่ จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูงจะมีการระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำ แต่เมื่อพิจารณาผลการทดสอบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยมกลับพบว่าไม่มีผลคะแนนอยู่ในระดับที่ต่ำ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่าการที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ

ดีเยี่ยม แต่มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ อาจเป็นเพราะนักศึกษาในกลุ่มนี้มีความถนัดในศาสตร์และสาขาที่ตนเองศึกษา จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ไม่ได้ให้ความสนใจกับการเรียนรู้ทักษะด้านอื่นๆ โดยส่วนใหญ่ นักศึกษากลุ่มนี้มีความรู้ ทักษะและความชำนาญเฉพาะศาสตร์สาขาที่ตนเองกำลังศึกษา โดยจะใช้เวลาส่วนใหญ่รับผิดชอบในเรื่องการเรียน มักเป็นคนเก็บตัวเพื่ออ่านหนังสือตำราเรียน ดิวหนังสือ กวดวิชา จึงไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรม หากไม่มีผลกับคะแนนโดยตรง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม เป็นหัวกระทิงของห้อง แต่จะไม่สนใจความรู้รอบตัวที่นอกตำราเรียนเท่าที่ควร ซึ่งอาจส่งผลกับระดับผลการทดสอบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทำให้อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุตาวดี ศรีสุดตา (2549) เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปภาดา เจียวกิก (2547) ที่ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากและผลการเรียนดี มีการรู้สารสนเทศโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกด้าน ด้านการ

เข้าถึงสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้และผลการเรียนดีด้านการประเมินสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีความสามารถในการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ ด้านการใช้สารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการใช้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ จากงานวิจัยทั้ง 3 เรื่องจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกัน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน จะมีทักษะการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกัน แต่อาจจะมีรายละเอียดในส่วนของรายคู่ที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมาตรฐานแตกต่างกันออกไป ผลการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยรวมและรายมาตรฐานแล้ว มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแล้ว ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นมากขึ้นเรื่อยๆ ในยุคที่สังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สังคมโลกกำลังก้าวสู่สังคมสารสนเทศหรือสังคมการเรียนรู้ที่มีกระบวนการเรียนรู้หลากหลายและมีความสำคัญสำหรับการศึกษาระดับและทุกสาขาวิชา เป็นกลยุทธ์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เอื้อต่อการเรียนรู้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการเรียนรู้ ดังนั้นสถาบันการศึกษาจำเป็นที่จะต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและเป็นผู้รู้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งถือเป็นกระบวนการทางปัญญาในการสร้างความเข้าใจในด้านความต้องการสารสนเทศ การค้นหา การประเมิน การใช้สารสนเทศ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความสามารถและทักษะหลายประการ ประกอบด้วยความสามารถด้าน

การคิด ตัดสินใจ ทักษะด้านการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งต้องมีควบคู่ไปพร้อมกับผู้เรียน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับผู้เรียนใช้ในการแสวงหาและใช้สารสนเทศให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนตัวและสังคม ถือได้ว่าเป็นบทบาทของสถานศึกษาที่จะต้องขับเคลื่อนให้การศึกษามุ่งเน้นและให้ความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและผู้รู้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยเร่งด่วนและจริงจัง

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

การเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ระดับการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดาวดี ศรีสุดตา (2549) ที่ศึกษาเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการเรียนรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปภาดา เจียวัก (2547) ที่ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.58$) ซึ่งสรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์กัน

2.1 มาตรฐานการรู้สารสนเทศ ทั้ง 5 มาตรฐาน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.64$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศตามลำดับ ส่วนมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยในระดับต่ำคือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด คือ มาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่สอดคล้องในมาตรฐานที่ 1 ได้แก่ งานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 อยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความขัดแย้งกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 ในระดับสูง ส่วนงานวิจัยของคนอื่นๆ ไม่ได้ระบุชัดเจนถึงระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในมาตรฐานนี้ว่าอยู่ในระดับใด ส่วนมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึง

สารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิพงษ์ บุไธสง (2542) การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการแสวงหาสารสนเทศ ด้านการค้นคืนและการรวบรวมสารสนเทศอยู่ในระดับน้อย แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศที่สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อยู่ในระดับปานกลาง ในมาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศและความสามารถในการประเมินสารสนเทศของนักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนงานวิจัยของ วุฒิพงษ์ บุไธสง (2542) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศที่ค้นคืนมาได้อยู่ในระดับน้อย ส่วนมาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้

สารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ที่ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี งานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา มีความสอดคล้องกันคือ นักศึกษาสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ในงานวิจัยของ วุฒิพงษ์ บุโธสง (2542) ที่ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ยังพบผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอยู่ในระดับปานกลางด้วยเช่นกัน แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับสูง และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย ผลการศึกษามีความขัดแย้งกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายอยู่ในระดับสูง ส่วนงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศรวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายอยู่ในระดับปานกลางเพียงเท่านั้น

2.2 มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทั้ง 7 มาตรฐาน พบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.53$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 6 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 4 ด้านการบูรณาการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรคสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารตามลำดับ และมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถอ้างอิงงานวิจัยที่สอดคล้องหรือขัดแย้งกันกับมาตรฐานทั้ง 7 มาตรฐานของการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยตรงได้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจจะเนื่องด้วยในประเทศไทยมีการวิจัยเกี่ยวกับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยตรงที่ได้รับการเผยแพร่แล้วมีจำนวนน้อย ถือได้ว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย และกำลังอยู่ในความสนใจของหน่วยงานของรัฐบาลไทยที่มีความพยายามในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาความเท่าเทียมกัน ลดความเหลื่อมล้ำของสังคมเมือง และสังคมชนบท ซึ่งจะเห็นได้จากโครงการต่างๆ เช่น โครงการอินเทอร์เน็ตตำบล โครงการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ชุมชน เพื่อมุ่งพัฒนาประเทศไทยให้เป็นสังคมภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยกระจายศูนย์ทั่วประเทศไทยกว่า 280 แห่ง นอกจากนี้ มีงานวิจัยที่ใกล้เคียงกันของประเทศไทยและต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ ศิวราช ราชพัฒน์ (2546) ศึกษาเรื่องการสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์

ของห้องสมุดเพื่อสำรวจและวิเคราะห์เนื้อหาการสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ของห้องสมุดเปรียบเทียบกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาปี 2000 ของสมาคมห้องสมุดแห่งสหรัฐอเมริกา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ เว็บไซต์การสอนการรู้สารสนเทศของห้องสมุด 17 เว็บไซต์ ผลการวิจัยพบว่า ห้องสมุดที่จัดทำเว็บไซต์เป็นห้องสมุดระดับอุดมศึกษาทั้งหมด (ร้อยละ 100.00) ส่วนใหญ่เป็นเว็บไซต์ที่จัดทำขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 15 เว็บไซต์ (ร้อยละ 88.24) และยังพบอีกว่าเนื้อหาส่วนใหญ่สอดคล้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ห้องสมุดใช้ในการสอนการรู้สารสนเทศมากที่สุด คือ มาตรฐานที่ 1 และมาตรฐานที่ 2 พบจำนวน 17 เว็บไซต์ (ร้อยละ 100.00) โดยสอนเกี่ยวกับการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้และสอนการเข้าถึงสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐานที่ใช้สอนน้อยที่สุดคือ มาตรฐานที่ 4 พบจำนวน 5 เว็บไซต์ (ร้อยละ 29.41) สอนการใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนงานวิจัยของ Beile (2005) ศึกษาเรื่องการพัฒนาและการตรวจสอบการประเมินระดับการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัย พบว่า จากการเปรียบเทียบข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ปรากฏว่ามีความเหมือนกันมากกว่า มีข้อโต้แย้ง มีการแสดงเป็นสถิติพรรณนาเกี่ยวกับคะแนนผลการทดสอบของนักศึกษาแต่ละกลุ่มและกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แม้จะมีประเด็นที่มีความแตกต่างจากค่าเฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่ทดสอบด้วยวิธีพรีน-แอดมินิสเตรเตอร์ กับทดสอบด้วยเว็บ-แอดมินิสเตรเตอร์ ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันมากเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือค่าความผิดพลาดของมาตรฐานการวัด ค่าสัมประสิทธิ์ความน่าเชื่อถือ เมื่อเปรียบเทียบแล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลง แสดงให้เห็นว่าผลคะแนนของนักศึกษามีความยุติธรรม ส่วนงานวิจัยของ Hilberg และ Meiselwitz (2008) ศึกษาเรื่องความคล่องแคล่วของนักศึกษาในการใช้สารสนเทศและการสื่อสาร:

แนวความคิดและความเป็นจริง ผลการวิจัย พบว่า การจัดอันดับทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาใน 9 ทักษะที่เกี่ยวข้อง ผลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มั่นใจความสามารถในการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (\bar{x} =4.45) การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ (\bar{x} =4.13) การท่องอินเทอร์เน็ต (\bar{x} =4.39) โดย 3 ใน 4 มีค่าเฉลี่ยในระดับยอดเยี่ยมในการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 86.8) การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ (ร้อยละ 77.4) และความสามารถในการท่องอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 86.34) นักศึกษามีความมั่นใจในระดับความสามารถในการค้นหาข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{x} =3.99) การประเมินและการอ้างอิงแหล่งข้อมูล (\bar{x} =3.65) การใช้โปรแกรมตารางคำนวณ (\bar{x} =3.46) และโปรแกรมสำหรับนำเสนอ (\bar{x} =3.76) นักศึกษาครึ่งหนึ่งมีระดับการประเมินตนเองเหนือกว่าระดับเฉลี่ยหรือยอดเยี่ยมในการใช้โปรแกรมที่ได้กล่าวมาแล้ว นักศึกษามีความมั่นใจน้อยในเรื่องการสร้างหรือการแก้ไขเว็บเพจ (2.97) การใช้ฐานข้อมูลในด้านการจัดระบบการจัดการและเข้าถึงข้อมูล (\bar{x} =2.76) และงานวิจัยของ Markauskaite, Lina (2007) เป็นงานวิจัยที่สำรวจโครงสร้างของทักษะด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนฝึกอบรม: องค์ประกอบหลักและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถคิดและเทคนิคทั่วไป วัตถุประสงค์หลักในการวิจัยครั้งนี้คือ การอธิบายลักษณะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนฝึกอบรมก่อนการฝึกสอน การสำรวจโครงสร้างและระบุส่วนประกอบหลักของความสามารถที่เกี่ยวข้องกับด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และเพื่อพิจารณตรวสอบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านี้ พบว่า ผู้สอนฝึกอบรมมีความสามารถในการคิดและเทคนิคทั่วไปเป็นสองส่วนแยกจากกันกับความสามารถด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานที่สำคัญขององค์ประกอบทั้ง 2 ด้าน คือ ทั้งด้านการคิดและเทคนิคทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า ความมั่นใจของผู้สอนฝึกอบรมที่

มีต่อความสามารถในการคิดและเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั่วไป คะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเพื่อความสามารถในการคิดทั่วไปทั้ง 10 รายการ อยู่ระหว่างมั่นใจปานกลางและค่อนข้างมั่นใจ ($\bar{x} = 3.52$) ผู้สอนฝึกอบรมมีความมั่นใจมากที่สุดเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลในการทำงานร่วมกันและสื่อสารกับผู้คนในบริบทที่หลากหลาย ($\bar{x} = 4.02$) ในขณะที่พวกเขายังมั่นใจเกี่ยวกับความสามารถในการวางแผนของพวกเขา ในการร่าง วางแผนงาน แก้ไขข้อมูลที่ใช้ในการเรียนหรือการวิจัย ($\bar{x} = 3.09$) ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความคิดทางปัญญาทั่วไป อื่นๆ มีความเชื่อมั่นในระดับเดียวกัน และคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.39 และ 3.56

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

เนื่องจากนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น มหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีกิจกรรมหรือหลักสูตรการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมด้านการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ดังนี้

1.1 จัดโครงการอบรมเพื่อการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้แก่นักศึกษาเป็นประจำทุกปี นอกเหนือจากการจัดปฐมนิเทศในชั้นปีที่ 1

1.2 มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้นักศึกษามีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้วยการสนับสนุนอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่เพียงพอและพร้อมใช้งานได้จริง

1.3 มหาวิทยาลัยจัดรายวิชาเสริมการสอนเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้รู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมทั้งจัดการศึกษาเอื้อต่อการศึกษาดำเนินเอง

1.4 มหาวิทยาลัยจัดรายวิชาเกี่ยวกับรูปแบบการเขียนอ้างอิง เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักในด้านกฎหมายการใช้สารสนเทศ

1.5 ห้องสมุดจัดกิจกรรมให้ความรู้เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาตระหนักถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.6 อาจารย์ควรบูรณาการการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเพิกเฉย ในการเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงลึกถึงผลกระทบเกี่ยวกับการไม่มีทักษะ การรู้สารสนเทศหรือการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพียงอย่างเดียวของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

2.3 ควรมีการศึกษาบทบาทของสถาบันการศึกษาต่อการส่งเสริม การเรียนรู้ตลอดชีวิต

2.4 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนโดยเน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับการเรียนรู้ตลอดชีวิตของนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญ ที่สุด. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: อรุณสภาคพิมพ์.

The Subcommittee on Education Reform. (2000). **Education Reform: Learners-Centered.** (5thed.). Bangkok: Kurusapa Ladprao Printing Press. (in Thai).

คณางค์ เชษฐบุตร. (2551). การรู้สารสนเทศ (Information Literacy): ทักษะ แห่งการเรียนรู้. วารสารหมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุดรธานี, 1(2)(ม.ค.-พ.ค.), 13-14.

Chettabut, K. (2008). Information Literacy: Learning skills. **The Journal of General Education Program**, 1(2)(January-May), 13-14. (in Thai).

ชุตินมา สัจจามันท์. (2544). การรู้สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาค้นไทยและสังคมไทย. **สุโขทัยธรรมมาธิราช**, 14(3)(ก.ย.- ธ.ค.), 51.

Sacchanand, C. (2001). Informaion Literacy for quality assurance of Thai People and Societies. **Sukhothai Thammathirat Open University Journal**, 14(3) (September-December), 51. (in Thai).

ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2548). มาตรฐานด้าน ICT/ETC สำหรับครูยุคใหม่. สืบค้นเมื่อ มกราคม 2553, สืบค้นจาก http://www.drchaiyot.com/view.php?article_id=25.

Ruangsuwan, C. (2005). **Standard ICT/ETC for new Teachers**. Retrieved January, 2005, from http://www.drchaiyot.com/view.php?article_id=25. (in Thai).

ธานีรินทร์ ศิลป์จารุ. (2552). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.

Sinjaru, Tanin. (2009). **Research and Statistical Data Analysis by SPSS**. (10thed.). Bangkok: Business R & D. (in Thai).

ปภาดา เจียวก๊ก. (2547). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Jiaokok, P. (2004). **Information Literacy of Undergraduate Students at Srinakharinwirot University**. Master's Thesis. M.A. (Library and Information Science). Srinakharinwirot University. (in Thai).

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. (2553). งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2553, สืบค้นจาก <http://>

regist.pn.psu.ac.th//index.php?page=stat_index.php.

Prince of Songkla University, Pattani Campus (2010). **The Registration Office**. Retrieved June 20, 2010, from http://regist.pn.psu.ac.th//index.php?page=stat_index.php. (in Thai).

มุจลินทร์ ผลกล้า และคณะ. (2551). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 14(3), (กรกฎาคม-กันยายน), 409-430.

Pholkla, M. and other. (2008). **Information Literacy of First Year Students at Prince of Songkla University, Pattani Campus**. Songklanakarin J. of Social Sciences & Humanities, 14(3)(July-September), 4.9-430. (in Thai).

วุฒิพงษ์ บูรณสง. (2542). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Buthaisong, W. (1999). **Information Literacy of Mahasarakham University Graduate Students**. Master's Thesis. M.A. (Library and Information Science). Mahasarakham University. (in Thai).

ศิวราช ราชพัฒน์. (2546). การสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ของห้องสมุด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Rachabhat, S. (2003). **An Information Literacy Instruction Through the Library Websites**. Master's Thesis. M.A. (Library and Information Science). Khon Kaen University. (in Thai).

สมาน ลอยฟ้า. (2544). การรู้สารสนเทศ: ทักษะที่จำเป็นสำหรับสังคมสารสนเทศ (Information Literacy: Essential Skill for Information

Society). **มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มข.**, 19(1)(ต.ค.-ธ.ค.), 2-3.

Loipha, S. (2001). Information Literacy: Essential Skill for Information Society. **KKU Humanities & Social Sciences.**, 19(1)(October-December), 2-3. (in Thai).

สุดาวดี ศรีสุดดา. (2549). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาล-ศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Srisudta, S. (2006). **Information Literacy of Nursing Students, Faculty of Nursing, Khon Kaen University.** Master's Thesis. M.A. (Library and Information Science). Khon Kaen University. (in Thai).

สุพิศ บายคายคอม. (2550). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Baykaykom, S. (2007). **Information Literacy of Undergraduate Students at Kasetsart University Si Racha Campus.** Master's Thesis. M.A. (Library and Information Science). Kasetsart University. (in Thai).

American Library Association. (1989). **Information Literacy Competency Standards for Higher Education.** Retrieved January 20, 2010, from <http://www.ala.org/acrl/standards/informationliteracy/competency>.

Beile, Penny. (2005). **Development and Validation of the Information Literacy Assessment Scale For Education (ILAS-ED).** AERA Annual Conference. Montreal, Canada.

- Hilberg, J. Scott and Meiselwitz, Gabriele. (2008). **Undergraduate Fluency with Information and Communication Technology: Perceptions and Reality. Proceeding of the 9th ACM SIGITE Conference on Information Technology Education.** New York: ACM.
- Macklin, Smite Alexius. (2007). **iSkills and ICT Literacy Assessment: Building a Case for Collaboration Between School and Academic Librarians.** Retrieved April 16, 2010, from http://eric.ed.gov/ERICDocs/data/ericdocs2sql/content_storage_01/0000019b/80/43/41/c8.pdf.
- Markauskaite, Lina. (2007). **Exploring the structure of trainee teachers' ICT literacy: the main components of, and relationships between, general cognitive and technical capabilities.** Australia: Faculty of Education and Social Work, The University of Sydney.
- UNESCO. (2002). **Learning To Be: A holistic and integrated approach to values education for human development.** Retrieved June 15, 2010, from <http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001279/127914e.pdf>

